

A TÁPAI KRISZTUS.

Az ország útján függ, s a földre néz,
Arcán szelíd mosoly a szenvedés.

A falu népét nézi esőndesen,
Amint ballagva munkából megyen.

Az ősi népet, mely az ősi föld
Zsellére csak és várja az időt,

Mikor saját portáján úr leszen.
Mikor az élet néki is terem.

A magyar Krisztus, a falusi szent
Hiszen nekik is megváltást izent.

Olyan testvéri áldással tekint
Feléjük és biztatja hívoit.

Feje fölött a nyárfa is magyar,
A fecske is, és egy a zivatar,

Mely őt paskolja, s a falut veri,
Es folyton buzgó őt szent sebei

Nem a magyarság sorsát hirdetik?
Es ki segít már, ha ő nem segít?

Juhász Gyula.

A KIRANDULAS ELMARADT.

Az izgalom megszállta a falut.
Száz tíz gyerek az éjjel nem aludt.
Száz tíz gyermek ma ébren álmodott:
valaki vert egy nagy gyermek-dobot,
és meneteltek az áldott mezőn,
játékra, szabadságra éhezőn.
szép volt az erdő, a Latorca-part,
mindenki játszott úgy, ahogy akart,
sok szív-puzdrán megnyílt a kis lakat
s lődöztek arany kacaj-nyilakat,
nagy tüzet raktak, lobogott a láng,
körültáncolták, s mondták: ispiláng,
magas fák mászni hívtak bátrakat.
fényből verték az örömsátrakat,
volt labdaverseny, volt versenyfutás,
csuportöréshez kellett nagy tudás,
felhőtlen égből hullt cukoreső:
édes lett sok szájjal, sok cukorleső,